

Продължавах само активно да участвам в работата на Общинското ръководство на Съюза на ветераните от войните и в сбирките на ученическо-ветерани на СУБ-СЗ. Все още бях в ръководство на ППО на ЕСП в квартала, но почти не участвах активно в дейността му. Чрез вестник "Дума" и новите от радиото и телевизията бях в течение на политическото и икономическо положение в страната. В резултат на някои неуспешни мероприятия на правителството на Жан Виденов и икономическият натиск отвън особено спирането на заемите от Световната банка и Международният валутен фонд, през втората половина на година в страната започнаха ускорени инфлационни процеси. Смяната на някои министри от правителството, между които и В.Чичибаба не дадоха резултат. Общо цените скочиха 3 до 4 пъти, а заплатите и пенсийте увеличени само два пъти. Това увеличи недоволството на населението, включително и на членовете на ЕСП. От своя страна ръководството на СДС се освободи от някои от съставните си партии и начело с Иван Костов се преустрои ^в на партия. След това проведе вътрешно партийни избори и от четирима кандидати: Ж.Желев, Ал.Йорданов, П.Стоянов и Ас.Агов, ^в ильчи Петър Стоянов за свой кандидат за президент. ЕСП не изльчи най-подходящият за този пост и на двета тура президентски избори през ноември и декември, беше избран Петър Стоянов. Той на 20. I. 1997 година смени Желю Желев.

На конгреса през декември на ЕСП, Жан Виденов беше изведен от ръководството на ^{партията}, но не беше сменил от председател на Министерският съвет, до конструирането на ново ^в та^{ко}ва. Това колебливо решаване проблемите от ЕСП, още повече усложни нещата, въпреки мнозинството на ЕСП в парламента. Всичко това дразнеше и създаваше недоволство в членовете на ЕСП.

Въпреки трудностите през тази 1996 г., ^и загубата

на синът ни, се налагаше да се борим, работим и памагаме на Дора и внуките, които много рано останаха сираци без баща. Дора работеше вече в Енергоснабдяването получаваше сранител- добра заплата. Живеехме заедно. Милка готвеше и се грижише за домакинството. Сватовете също изпращаха хранителни про- дукти и се спавяхме с положението. Неприятности нямаше.

Въпреки потискащата и тежка остановка от загубата на Марин, се постарахме заради децата да посрещнем новата 1997 година, спазвайки семейната традия добре. Имажме елха Маринчо и Милко бяха вече големи момчета на 13 и 12 години. Те помагаха на майка си, за елхата и подаръците.

Директорът на НИГО Христо Съртмаджиев, ни осигури от ин- ститута говеждо месо а Дориният баща Запрян свинско и напра- вихме даже и суджуци.

Понеже на Новогодишната нощ бях дежурен в ДОСО-то, в 20,30 часа при мен дойдоха Милка, Дора и децата. Те носеха пригответените от тях ястия за Нова година и си направихме традиционната трапеза на масата в портиерната ми стая. Вър- тяхме баницата със късметиете, като символично предвидихме късмет и за Марин. Постарахме се да го чувстваме между нас.

Пожелахме си здраве и добри дни през новата година. Те останаха до 10,30 часа и се прибраха в къщи. След като останах сам, дадох свобода на слабите си нерви и дълго оплаквах злата участ сполетяла синът ни и семейството.

В 12 часа, честитих новата година на близките в къщи а след това и на учитела-биолог мой приятел Христо Жеков. Новата година там ми чистити синът ми Васил.

На 1 януари си бях в къщи. На обяд организирахме тра- диционната новогодишно гощавка за фамилията. Бяха поканени

и семейството на големият ми син Васил, със съпругата и синът
си Стефко, който беше на 16 годин. Преди това Милка ходи на
гробищата да почете родителите ми и Марин.

От началото на тази година, пенсията ми беше 15,000 лева
месечно, а на Милка 11,500 лева. Като нощен пазач получавах
10,000 лева на месец, а Милка от плетенето на пуловери най-
много по 3,000 лева месечно. Тези доходи не ни бяха достатъчно
и от 13 януари Милка започна да работи като чистачка на
офисите на Застрахователно дружество "Орел", които бяха близо
до нашият дом. Съдействува й съседката Марина до парцела в
с. М. Верея. Отначало ѝ плаща по 6,000 лева на месец, по сре-
дата на годината по 10,000 лева, а в края на годината по
20,000 лева. С икономия, при тези доходи успяхме да се опра-
вяме. Даже успяхме да поставим мраморна плоча със снимка на
Марин на гроба, до тази на родителите ми.

На 20 април напуснах ДОСО-то, за да мога да отделям повече
време за обработката на парцела в с. М. Верея, откъдето полу-
чавахме повече доходи. Почти всеки ден бях на парцела, като
се връщах към 13 часа. След добра почивка пишех "Очерка" си.
С Милка бяхме на парцела само в събота и неделя. Аз пътувах
като фронтовак безплатно, а тя за едно отиване и връщане до
с. М. Верея плащаше 540 лева.

Тази година навърших 73 години и започнах да чувствувам,
че отпадам физически.

На 3 юни проведохме 11-та среща на завършилите преди
55-години гимназия през 1942 г в Стара Загора. Събрахме се
70 души мъже и жени, повечето вече грохнали стаци. От нашата
паралелка живи бяхме 11 души, а на срещата бяха: Ангел П. Или-
ев, Милко М. Илиев, Стойко П. Стойков и аз. Останалите живи: Ан-
гел Матев, Георги Михов, Никола Асенов, Слави Кепенеров, Тенчо

Златев, Тодор Стойчев и Ярослав Недков не дойдоха на срещата. Събрахме се всички при входа на Аязмото, споделихме си спомене, направихме си няколко снимки, а след това всички отидаха в ресторант "Лебеда" да обядват и повеселят. Поради траура си, в ресторанта не отидох. На всеки от нас тегнеше по някакъв семеен проблем, но се стараехме да бъдем оптимисти. На срещата та бяха живите ми съученици още от прогимназията в Раднево: Васа Ненова, Иванка Русева и Нено Димитров. На разделя си положахме здраве, за да можем живите да се срещнем след 5 години.

На 16 юни почина баба Видка, майката на Милка. В началото на май тя навърши 90 години. Понесе много тежко смърта на внучка си Марин. На погребението й ходихме с Милка и Васко. Там бяха и всички живи от Молнови. Баба Видка имаше живи: двама внучка Васил и Виолета и петима правнука: Стефко, Марин, Милко, Радина и Пламен. Нейният живот беше преминал при тежък, преди мно селски труд и грижи за семейството и такива на сираци.

Имаше крачна шевна машина, като шиеше и бродираше на нея. Беше с християнски морал и широка душа, като умееше да пее хубави народни и стари градски песни.

През юли се наложи да измазваме с готов варов разтвор северната стена на детската стая, което извърши Делчо Господинов, бивш строителен работник в ХИП-СЗ. Разтвора ни извозиха с найлонови чували с кола от Пощата бивши колеги на Марин.

Внукът Маринчо завърши VII-ми клас. Кандидатствува в Математическата гимназия и единствен беше приет със шестница.

Милко беше в V-ти клас и също се учеше много добре. През това лято, снажата Дора отново беше с тях на екскурзионно летуране из Пир이나. След това за два дни бяха и на хижа "Соколна" в Стара планина. В Енергоснабдяване Дора получаваше добра заплата.

Големият ми внук Стефко тази година завърши XIти клас и от есента беше вече абитурент в Езиковата гимназия. Учеше се също добре, но в сравнение с братовчедите си беше по-отворен и с голямо самочувствие. Беше под влияние на дядо си по майка.

На 3 август, на годишнината от смъртта на Марин, на гробища бяха всички негови приятели и колеги. Отпечатахме некролог с неговата сника. Въпреки времето, все повече чувствахме неговата липса.

През ноември, със съдействия на съседката Румяна/атекарка/, Милка се премести чистачка в ~~новооткрития~~ аптечен склад на фирмата "Корал". Беше близо до нас, в бившият "ОФ" квартален клуб. Беше на работа от 16,30 до 19,30 часа със заплата 50 ~~ж~~ хиляди лева месечно. Продължи да работи и в "Орел" от 5,30 ~~д~~ 8,30 часа сутрин срещу 30 хиляди лева месечно. Налагаше се, сутрин да ходя и ѝ помагам, след което в 7,30 часа потеглях за парцела в с.М.Верея. Милка беше свободна само в събота и неделя, когато идваше на парцела в с.М.Верея. Финансовата ѝ помощ беше много добра за семейството, но не знаехме колко време ще може да издържи.

Реколтата от парцела и тази година беше много добра. Получихме доста грозде/500 кг/, сливи над 200 кг и зеле над 150 кг. Общо приходите от продукцията надхвърлиха 850 хиляди лева. В тази сума не влизаха направените консерви, компоти, сладка, сокове, лютеница и други. С тях снабдявахме и семейството на големият ми син Васил.

През малкото си свободно време, написах само четири разделя от "Очерка" си. Друга писателска дейност нямах възможност да върша. С ХЩ-СЗ поддържах връзки, само когато трябваше да осигура пилета или пуйчета на сватана Запрян или приятели от село М.Верея. Присъствувах и на честването на "Денят на

"подада" /Петровден/.

От началото на 1997 година бях избран за зам. Председател на Общинското ръководство на Съюза на ветераните от войните.

Посещавах и сбирките на ветераните-учени членове на СУБ-СЗ.

Още в началото на януари, СДС в София организира масови демонстрации пред Народното събрание срещу правителството на Жан Виденов и БСП, като се искаха предсрочни избори. На 10 януари беше направен опит да се нахлуе в Парламента. Въпреки това Правителството и ръководството на БСП не организира никакви противодействия, за да се избегнат кръвопролития. За нас членовете на БСП беше ясно, че ръководството на БСП не е единично. Част от групата около Чавдар Кюранов, като Елена Поптодорова, Николай Камов и други преминаха към Евролевицата на Александър Томов. Забавяне формирането на ново Правителство, още повече дестабилизираше положението в страната. Едва в началото на февруари беше предложено такова начело с Николай Добрев. По същото време новият президент Петър Стоянов започна преговори с всички партии за постигане национално съгласие.

От БСП в преговорите участвуваха Николай Добрев и Георги Първанов. Накрая се подписва протокол-съглашение за провеждане на нови парламентарни избори. За доста от партийните членове това беше като "Партийно предателство". Тогава не беше известно, че финансиране действията на СДС се извършва от "Фондацията "Отворено общество" на американският милиардер Сорос, която се ръководеше тогава у нас от бившият "ОФ"-земедел Евгени Бакърджиев.

На 12 февруари 1997 г. с Указ на президента П. Стоянов беше разпуснато 37-то Народно събрание и назначено служебното правителство на Стефан Софиянски, което в едномесечен срок следващо да проведе изборите за 38-то Народно събрание. Същ-

те се проведоха през месец април. ЕСП се яви на тях без добра програма и получи много по-малко гласове от предишните избори. По депутати остана на второ място след СДС. Европеистата, БЗНС-Народен съюз и Бизнес-блока преминаха 4-ри процентовата бариера и формираха малки парламентарни групи. Обединеното СДС, начело с Иван Костов формира правителство, одобрено от Парламента.

Преди изборите, Стефан Софиянски със заеми от Световната банка и Международният валутен фонд успя да успокои инфляцията. След изборите лихвените проценти на банките бяха сведени до 4-5 %, а инфляцията до 1-2 % месечно. Всичко това Ив. Костов предписа на своето правителство. Лично аз, обаче не бях убеден колко време ще продължи тази стабилизация в икономиката на страната. Тогава нямах реална представа за ролята на банките и банкерите при приватизацията на предприятията и на национализираният богаства и на така наречените "кредитни милионери".

Тази 1997 година беше първата без синът ми Марин, а за внуките без баща им. Многото негови вещи, като: компютъра, музикалните уредби, служебната му чанта с инструменти, фотоапаратите и книгите, а на парцела в с. М. Верей: електрическите табла, недовършената инсталация на бараката и други, постоянно ни напомняха и не ни позволяваха да забравим. Милка често ходеше на гроба му, а аз контактувах с него, когато бях сам на парцела, ползвайки инструментите и направените от него ел-табла. Чрез той беше винаги между нас и ние чувствувахме неговото присъствие.

Децата му преодоляха постепенно стреса от неговата загуба, което беше видно от успеха им в училище. Мирка допълнително се наложи да преодолява и загубата на майка си.

Коледните празници и Новата 1998 година посрещнахме

при спокойна обстановка, спазвайки семейната традиция. При вътрешното на баницата и почерката сервирахме и на традиционното място където сядаше синът ни Марин. Имахме и малка ~~украсена~~ елха, макар внуците да бяха вече големи. Маринчо беше в 8-ми клас на математическата гимназия, а Милко в 6-ти клас. На 1-ви януари Милка заедно с тях ходи на гроба на баща им.

На обяд поканихме и Васкови на традиционната новогодишна трапеза у нас. Животът продължаваше макар и с големи трудности. Пенсийте ни с Милка бяха общо 138 хиляди лева. Както вече посочих, като чистачка в "Орел" и "Корал" тя получаваше общо 88 хиляди лева. По този начин имахме възможност да помагаме на внуците. Дора също получаваше сравнително добро заплащане. Това позволяваше пенсийте на децата от баща им по 30 хиляди лева да им се внасят в спестовен влог. От общите разходи в семейството Дора плащаше електроенергията, а ние с Милка разходите по телефона, водата и кабелната телевизия.

Продължавах сутрин в 5 часа да водя Милка до "Орел" и след това заминавах за мястото на Малка Вероя. Тя беше досада натоварена, защото през деня обслужващо цялото семейство а вечер чистеше в "Корал". Аз нямах други странични доходи освен като зам. председател на общинското ръководство на съюза на ветераните от войните. Това беше дребна сума от 14 хиляди месечно но помогаше. Бях вече на 74 години.

При тия доходи започнахме да даваме на тримата внука месечно по 5 хиляди лева, а след това и по 10. За обитуриенският бал на Стено Отделихме 30 хиляди лева, а след успешното му приемане за студент по икономика във Варна още толкова.

Пред годината ни се наложи да правим ремонт на хладилника.

Въпреки това до края на годината в ДСК с Милка успяхме да венесем като резерв 250,000 лева. Аз продължавах да си водя в бележник движението на приходите и разходите ни, което Милка таксуваше като "еснафска" дребнавост.

През лятото, колегите на баща им от Пощата, уредиха Маринчо и Милко, да разнасят писмата за таксите на мобилните телефони.

За това те получиха 90,000 лева и с тях майка си бяха на екскурзионно летуване в Пирина.

В края на месец юли, братовата дъщеря на Милка, Виолета с децата си замина за САЩ. Наколко месеца преди тях със зелена карта там беше заминал съпруга ѝ Пламен. Макар и електротехници, поради липса на работа, се принудиха да напуснат страната.

На 3 август направихме скромно възпоминание по повод 2 години от загубата на Марин. Времето не намаляваше болката по него.

През септември, по покана на съученика ми Иван Колев/Шико/, ходих до село Оряховица. След дългото боледуване, съпругата му беше починала. През лятото той продължаваше да идва в родното си село. Споделихме с него спомени за ученическите, воинишките и студенски години, както и за починалите приятели и особено за Марин П. Камбуров. След това той ми напълни две торби с плодове. Преди да се завърне в София, той ми гостува в Стара Загора.

Тази година се разделих с доста роднини и приятели. На 15 февруари на 76 години почина братовчед ми Васил Кънчев Георгиев/Бобът/, след дълго боледуване от "Паркинсон". Често го посещавах. Освен роднините, на погребението му беше и внушителна група бивши и настоящи футболисти от футболните глубове: "Локомотив" и "Берое". При тях той беше вратар, а след това помощник треньор. Него често споменавах в "Очерка".

На 13 март почина отец Герги Лечев/бати Джоджо/, дългогодишен свещенник в църквата "Св. Никола". Израстнал ^{бълс} в нашия дом, като син на квартиранта ни дядо Лечо и баба Катеринка. От него имах много хубави спомени от детските си години. Почина на 84 години. Ходих в църквата и положих цветя на ковчега му.

На 18 август почина близкия ми приятел и другар, механик Добри Иванов Добрев/Бай Добри/. В "Очерка" често го споменах, особено със срещите ни на 9-ти ма^йю, като ветерани от войната.

Произнесох прощалното ~~ми~~ слово при погребението му.

На 10 декември в гр. Нова Загора почина д-р Денcho Бъчваров. Приятел ми беше от ергенските години, а след това и семейни приятели до пенсионирането ни. Съжалявах, че научих късно и не бях на погребението му.

През година си отидоха от живота съучениците от моят клас: Ангел П. Илиев, Ангел Матев и Ярослав Недков.

С ХИП-СЗ, почти не поддържах връзки, като бях само на празнуването "Денят на птицевъда"/Петровден/. Тогава научих, че племенната кокошоферма е закрита и изоставена, а кокошките прехвърлени в племенната пуйкоферма. Цялото племенно книго-водство, свързано с 100 годишната дейност по птицевъдство в бившите : Жребцово депо, ЦНИИХ, НИГ и сега ХИП-СЗ, както и богата с над 5-хиляди тома библиотека, е била напълно изоставена в Лабораторната постройка на кокошофермата от колегите К. Кунев и М. Лалев, без никаква охрана. След това с каруци е извадено от цигани живущи в НИГ, вичко гореносочено и предадено на "Вторични сировини" в Стара Загора. Едва се овладях да не напусна тържеството. Посочените колеги, които аз бях приемал за научни сътрудници по птицевъдство, подготвял и подпомогал за получаването на съответните научни степени и звания, най-безотговорно бяха допуснали унищожаването на ценния архив,

богата библиотека и племенно книговодство. Те бяха необходими не само за самите тях, но осигуряваше приемственост в работата на бъдещите млади колеги. Беше ликвидирана първичната документация по създаденото за птицевъдната наука от академик Стефан Куманов, ст.н.сътр. I-ва степен Иван Я. Такабов и целият птицевъден колектив след тях от известни наши птицевъди. Дали това не беше извършено умишлено по нечия поръчка, за да се докаже, че в България не е имало птицевъдна наука? След смъртта на синът ми, това беше най-жестокият удар получаван в живота ми. Това което бях създавал ~~всредно~~ с птицевъдния колектив по време на над 40 годишната си дейност, като специалист птицевъд, отразено в неговата документация, беше унищожено.

Даже един възрастен овчарин, работещ в овцефермата възмутени разправяше, как циганите товарели книгите и архива два дни и на никого от НИГО и ХПСЗ не направило впечатление, като се има предвид, че растоянието до Административните постройки е между 50 и 100 метра.

До края на годината се успокоявах от преживяното, с обработката на парцела в с. М. Веря. Реколтата и тази година беше добра, макар че лозите бяха пострадали от измръзване. Общо получената продукция по тогавашни цени беше за 850 хиляди.

През годината, с помощта на заемите от Световната банка и Международният валутен фонд, както и с въведият от Правителството на Иван Костов валутен борд, икономическата обстановка в страна беше по-стабилна. Продължи обаче да се увеличава корупцията и разграбването на държавната собственост при приватизацията от управляващите. Продължи и разслояването на населението на около 10 процента много богати и около 30 процента много бедни. Намиращите се по средата 60 на сто, постоянно гравитираха към крайно бедните, поради растящата безрабо-

тица. Младите от тях масово емигрираха в чужбина. Страхувах се в страната след 10-15 години да не настъпи социален ~~взрив~~ ^{кризис}.

Въпреки това, аз продължавах да членувам в БСП, но не бях в ръководството на ППО в квратала. Продължих да съм зам. председател на Общинското ръководство на СВВ и редовно да участвувам в сбирките на учените ветерани към клона на СУБ-СЗ.

Бях абониран за вестник "Дума", а понякога купувах и вестник "Нова Зора". Когато сутрин ходех да помогам на Милка в ЗД "Орел", там четях и получаваните вестници: "Труд" и "Пари".

Слушах радио и гледах телевизия и по този начин бях добре информиран за положението в страната.

В краят на годината, за допълнителни доходи синът ми Васил постъпи и на нощно дежурство в ДОСО, където аз работех преди. Понякога ходех да го замествам.

Общо 1998 година за семейството ни беше доста напрегната но финансово се крепяхме стабилно.

Коледните празници и Новата 1999 година посрещнахме добре, спазвайки семейните традиции. Не можахме на 1 януари сам да проведем традиционният обед с цялата фамилия, понеже целият ден замествах синът си в ДОСО. ~~Н~~ От 1 февруари той напусна тази допълнителна работа.

Внукът ми Стефко навърши 19 години и беше първа година студент по икономика в гр. Варна. Приключи успешно изпитите и от есента беше втора година студент. Миричо, който навърши 16 години ~~беше~~ отличен успех и от есента беше в IX-ти клас на Математическата гимназия. Милко, който навърши 14 години, след успешен конкурс беше приет в подготвителният курс на Математическата гимназия. Ех, защо не е жив татко им, за да се радва на успехите им!"

На 7 март с Милка навършихме 45 години семеен живот, а

тя на 9 март 65 години. Отбелязахме годишнините със хубаво семеен тържество.

На 18 март почина Николай Каладжиев на 79 години. Той е съпругът на бротовчедката ми Лиляна.

През април от нашият вход почина на 88 години Стойчо Савов Стойчев. С него бяхме контролна комисия на входа.

Поради отново влошеното състояние на синът ми Васил, на 5 май му прехвърлих формално място "Москвич", /A-86-56/, който използваше от няколко години, за да може да го продаде.

След сериозно колебание, присъствувах на 24 юни на тържеството по случай "Денът на птицевъда" от ХИП-СЗ. Беше проведено в града в един ресторант до Пощата. Бях обект на прекалено внимание от страна на колежката Вълкана Я. Тодорова. Тогава тя беше съветник на президента Петър Стоянов по аграрната политика. Подобно внимание ми демонстрира и колегата К. Кунев, тогава зам. кмет на Община-Стара Загора. По този начин ми по-пречиха да контактувам с останалите птицевъди. Успях само да поднеса приветствие от мое име и учителя ми Иван Табаков, който беше навършил 97 години. С него често разговаряхме по телефона. След срещата се изпращахме с колегата Н. Бачев, който също беше пенсионер. С него имахме еднаква съдба, защото беше загубил синът си при автомобилна катастрофа. Той ми се оплака на раздяла от тежката обстановка в семейството и влошено то собствено здраве. Наскоро след тържеството, на 12 юни той почина от инсулт. На погребението му бяхме всички птицевъди, като от София дойде и Борис Стоименов, който беше и съученик на Н. Бачев.

През година икономическото състояние на семейството беше сравнително добро. До 30 юни пенсията ми беше 121,280 лева, а на Милка 58,000 лева. Общо като чистачка от "Орел" и

"Корал" тя получаваше 110,000 лева. С тези пари се оправяхме, като продължавахме да даваме на тримата внука по 10,000 лв.

От 1 юли 1999 година беше извършена деноминация на лева, като 1,000 лева стари, бяха обменени за 1 лев нов. До края на годината обаче бяха в обръщение старите и нови пари.

В краят на юли, снахата Дора с внуките отново бяха на екскурзионно летуване из Рила планина, но времето беше неблагоприятно. От 1 август тя беше предназначена на постоянен щат в Електроснабдяване.

На 3 август, отбелаязахме три години от смъртта на синът ми Марин. Всички бяхме на гроба му, като издадохме некролог възпоменателен със снимката му. Мъката ни по него продължаваше, като с Милка се мъчехме да се утешаваме с неговите деца.

На 13 август почина Христо Желев Стоев /Ичето/. Беше ми съученик от гимназията, заедно бяхме в школата за пиротехници в гр. Казанлък, след това в 2-ро Огнестрелно отделение и състуденти в Аргономическият факултет. Не присъствувах на погребението му, защото съпругата му съобщава след няколко дни.

На завърналия от София в с. Оряховица, Иван Колев /Шико/ от ХЦПЗ, осигурих 6 броя млади кокошки. На два пъти той ми гостува в града с внука си. Аз също го посещавах в с. Оряховица, като винаги ме изпращаше натоварен с плодове, което беше добра помощ за мене. Такива тази година нямахме, защото парцела в село М. Верей през месец май беше засегнат от жестока градушка.

На 21 септември навърших 75 години. В нашият род мъжете по бащина имайчина възраст не бяха достигали тази възраст.

Рожденният си Юбилей чествувах скромно, в тесен семеен кръг.

Същият ден получих поздравителна телеграма от Съюза на пт:

цевъдите в България. Колегите Борис Стоименов и Никола Ангелов не бяха ме забравили. В книжка № 6 от 1999 г на списание "Птицевъдство" със снимка и цяла страница текст бяха отпечатани заслугите ми към родното птицевъдство. По телефона от с.М. Кадиево ми честити и Ал.Александров-счетоводителя -пенсионер което много ме трогна. От ХЦП-СЗ обаче никой не се сети да ми честити.

На 22 септември устроихме вечер-възпоминание по случай 32 години от смъртта на баща ми. Присъствуваха и братовчедките ми Мера и Лияна.

Получих покана да присъствувам ~~от~~ 19 до 21 октомври на международната научна конференция по птицевъдство в дома на учените "Ж.Кюри"-гр.Варна. Въпреки покана ~~на~~^{тъ/на} асистента Г.Желязков да ме заведе с колата си, понеже не бях добре не отидох. След това от Г.Желязков, че там Съюза на птицевъдите се били подготвили да чествуват 75-годишният ми юбилей. На конференцията имало представители на фирмите: "Ломан"-Германия, "Еврибрид" Холандия, от Чехия, Полша, Словакия и други, с които се познавах. Съжелявах, че поради неразположението си не отидох.

На 1 ноември "Денят на народните будители", клона на СУБ-СЗ организира чествуване на всички свои членове, навършили през годината кръгли годишници, като им връчи и грамоти. Аз бях чествуван заедно с тях.

На 7 ноември, заедно с Йордан Бинев, заместник като мен на СВВ, в канцелариата на Съюза организирахме чествуването на нашата 75-годишнина, заедно със семействата на членовете на ръководството.

След навършване на 75-те си години, сметнах, че е подходяща възраст, до която следва да приключи "Автобиографически си очерк". Считах, че след това и да живея, няма да мога да из-

върша нещо по-полезно, което да заслужава внимание.

На 18 ноември почина на 88 години Господин, дядото на снахата Дора. Той беше прадядо на внуките ни Марин и Милко.

На последната ми среща с него в с. Разделна, той ми благодари за доброто възпитание на правнуките.

И през тази година, всяка сутрин помагах на Милка в ЗД "Орел", а след това до обед бях на парцела в с. М. Веря. Милка продължаваше да идва там само в Събота и Неделя. Веднаж с нея нощувахме в бараката. Поради спомената вече градушка, приходите от парцела бяха доста по-ниски, общо за около 500,000 лв.

И тази година бях зам. Председател на СВВ и участвувах редовно в сбирките на ветераните учени на клона на СУБ-СЗ.

През втората половина на годината, след като Раданов стана Председател на Областното ръководство на СВВ, аз бях избран за Председател на Общинското ръководство. Колебаех се да приема ли, защото не бях добре с нервите. Това най-добре разбрах при произнасяне на написаното от мен слово, в чест на доайена на Ветераните от войните, 95-годишният Андон П. Геров.

Кризата в Косово и Югославия се отрази доста зле и на икономиката на нашата страна, която достигна до ръба на банкрота. Производството намаляваше, безработицата се увеличаваше. Деноминацията на лева също подпомогна инфлацията.

На 16 октомври се провеждаха избори за кметове и общински съветници, като преди това ОСДС чрез большинството си в Парламента, осигури свои членове навсякъде в законодателната, изпълнителната и съдебна власти. Със закон беше отнето и правото на селищата с по-малко от 500 жители да избират кметове. На тях се назначаваха такива от общините, в чийто състав са.

В изборите участвуваха едва 53 на сто от имашите право

да гласуват. За кметове в областните градове бяха избрани: 14 души от БСП, 10 души от ОДС и по 2^{две} от ДПС и Евролевицата. В сравнение с изборите през 1997 г. БСП получи с 130,000 гласа повече, а ОДС с 1,100,000 гласа по-малко. В Стара Загора кандидата на БСП д-р Евгени Желев беше избран на кмет, а проф. Иван Божков за Председател на Общинският народен съвет.

След изборите, икономиката на страната продължи да се влошава, като и дейци на ОДС, заедно с президента П. Стоянов започнаха да критикуват Правителството на Иван Костов.

През ноември, Европейският съюз за бъдещето ни приемане постави като условие, закриването в определени срокове четири от реакторите на АЕЦ "Козлодуй". Това щеше да доведе до още по-голямо разстройство на нашата икономика. Успокояваха ни с известни компенсации, заеми и други предимства, които ще имаме след приемането ни в Европейският съюз.

На 21. и 22. декември, на посещение в нашата страна беше президентът на САЩ, Бил Клинтън.

Въпреки чувствителните затруднения в семейството ни, за нас 1999 година беше сравнително добра.

Новата 2000 година, която като младеж не допущах че ще доживея, посрещнахме спазвайки семейните традиции. Големият ми внук Стефко беше на 20 години и втора година студент. На честването кръглата му годишнина за пръв път направих компромис и посетих домът на родителите му. Маринчо беше на 17 години и завърши с отличен успех IX-ти клас, а от есента беше в X-ти клас на Математическата гимназия. Той участвуваше в националният отбор по информатика в страната. Милко навърши 15 години и от есента беше в VII-ми клас на същата гимназия.

Той също се учеше много добре.

Милка продължаваше да работи като чистачка в "Орел" и

"Корал". Аз продължавах да й помагам и основно да се занимавам с обработката на парцела в с. М. Верея. Реколтата тази година беше доста по-добра и получихме продукция за 850,000 лв. по текущи цени. Това беше голяма помощ за семейството.

Като Председател на Съюза на Ветераните от войната бях ангажиран доста, особено с получаването от София на военno имущество и разпределението им между членовете на Съюза.

През годината извършихме и подмяната на удостоверенията на ветераните с нови, от Държавният военен архив в гр. В. Търново.

Чрез Общината в града, уредихме и безплатното къпане на всички ветерани на Старозагорските бани, един път седмично. За целта им изготвихме специални карти. Обхванати бяха всички ветерани да членуват в съюза. Организирахме тържественно чествуване на 55-ата годишнина от краят на Втората световна война и Дравската епопея. Посещавахме кмета на града във връзка построяване паметник на загиналите във войните. Такъв в града нямаше. Това правехме в Н. Раданов и при предишните кметове. Сега обаче д-р Ев. Желев ни обеща, че до края на мандата му, ще бъде построен такъв паметник.

През тази година присъствувах на погребението на Атанас Ж. Ставев. С него работихме в птицевъдството на ХЦ повече от 25 години.

И тази година присъствувах на празнуването "Денят на птицевъда" в ХЦ-СЗ.

На 29 юни 2000 година внезапно почина от инсулт сватана ка Запрян Господинов Иванов на 68 години. Това беше жесток удар за снажата Дора и внуките ми. Той много ги обичаше и се стараеше да им помага. На погребението му в с. Разделна бяхме цялото семейство, заедно със синът ми Васил.

От това лято започнах да чувствам сериозно застаряван-

нето си. Това налагаше промяна в начина ми на живот, за да мота по-дълго да помагам на семейството и внуките си.

По същото време, Иван Костов извърши някои промени в Правителството си, стараейки се да заблуди населението, че предприема мерки за подобрение икономиката на страната, като избегне през 2001 г загубата на престоящите Парламентарни избори.

Още от началото на 2001 година и особено през първата половина на февруари, здравословното ми състояние доста се влоши. На няколко пъти получих доста обилен кръвоизлив от дебелото черво. Наложи се с направление от личният си лекар д-р Русева да направя сериозни изследвания на 12 и 13 февруари в I-ва поликлиника. Установи се, че дебелото ми черво е добре а кръвоизливите са от вътрешни хемороиди, на 7 см от ануса.

На базата на съответното лечение и диета, всичко се нормализира.

През април внезапно почина приятеля ми в с. М. Верея д-р Нинков. Беше с оперирано сърдце. С него много добре си разбирахме и пасвахме. Той също имаше парцел в селото.

На юбилейна научна конференция, организирана от клона на СУБ-СЗ, като един от учредителите ^{през 1961 г.} ~~МУС~~ бях награден с грамота.

На 14 юни почина на 62 годишна възраст от рак Задирка Петкова. Тя беше един от дългогодишните ми техници - птицевъди, с която се разбирахме много добре.

Тази 2001 година е забележителна с проявите на внуките ми Маринчо и Милко. Маринчо през септември беше в Албания, където с националния отбор по информатика, участва в състезания между Балканските страни. Класира се на второ място и получи сребърен медал. През декември участва в Бялград в друго международно състезание и зае първо място. Милко от

от своя страна беше избран за зам. Председател на Младежкият общински съвет-гр. Стара Загора. Много добре се изявяваше като добър организатор на проявите на МОС. Съжелявах само, че не е жив татко им, за да се радва.

В края на годината ~~по~~ моя моби от общото събрание на Съюза на Ветераните от войните бях освободен като Председател ~~наш~~ останах само член на Общинското ръководство, но бях избран за зам. Председател на Областното ръководство.

През годината Милка напусна задълженията си като чистачка в "Орел" и "Корал", но започна да гледа едно малко дете на име Драго, родено в началото на годината. Беше свободна само в събота и неделя. На мен остана отново грижата за парцела в с. М. Верея. Продължавахме да помагаме на внуките. С наше одобрение снажа Дора се свърза в добри връзки и договорно без брак с Христо. Той беше добър човек, изоставен от съпругата си. У нас обаче рядко идваше.

През 2002 година, на 30 май проведохме 12-та среща във връзка 60 години от зъвършването ни на гимназия. Аз организирах обяда във Военният стол на бул. Методи Кусев". Участвуваха едва 25 души, а от моят клас бяхме само четири души /Ст. Петров Г. Михов, Т. Златев и аз/. Направихме си колективна снимка във фотото на съученика ни Хр. Дуков.

И тази година продължиха проявите на внукът ни Маринчо, който завърши Природо-математическата гимназия с пълно отличие. Беше награден от НТС-СЗ за участието му в националния отбор по информатика. През пролетта ^{по улеснение} по Интернет в Олимпиада по информатика в гр. Торонто, Канада ~~и~~ получи сребърен медал.

Беше приет да учи в университета на същия град в Канада, но със стипендия едва от втората година на следването. За първата година му бяха необходими 15 хиляди канадски долара, които

ние, заедно с майка му не можахме да осигурим. Тогава кандидатствува и беше приет да следва Информатика в ДУ "Св. Кл. Охридски". и математика в МЕИ. На премните изпити се представи отлично. Записа да следва Информатика. Милко приключи X-ти клас на Природо-математическата гимназия също с отличен успех. От една беше в XI-ти клас. Най-големият ми внук Стефко, завърши икономика във Варна и взе успешно държавният си изпит. След това, от септември постъпи за 9 месеца войник.

Ние с Милка не можехме да не бъдем доволни от внуките си. Тя продължаваше да гледа малкият Драго, който ни стана като четвърти внук. В личният си живот, през тази 2002 г. нямам нищо друго за отбележване. Същото беше и през 2003 година.

Милка продължаваше да гледа Драго, а аз да посещавам парцела в с. М. Верея. Маринчо с отличие приключи първата година от следването си, а Милко завърши XI-ти и започна XII-ти клас.

Майка им Дора и приятелят ѝ Христо се снадиха с апартамент в центъра на града и живееха в него, а дацата оставаха при нас.

Стефко приключи със военната служба и приятелката си Антоанета започнаха да работят по специалността си.

През годината аз изнесох само една беседа по радио Стара Загора и пред СУБ-СЗ по случай 58 години от 9-ти май - "Денят на победата".

Следващата 2004 година за мен беше Юбилейна. Нали навършвах 80 години. Още през февруари реших и напуснах всички обществени длъжности, които заемах в Общинското и Областно ръководства на Съюза на ветераните от войните.

През май присъствувах на дискусия в НИГО, който от 1. I. 2004 беше прекръстен като Земеделски институт. Темата беше: "Ролята на селско-стопанската наука за реализацията на про-

грамите за развитие на животновъдството в България". Направих предварително подготвено от мен изказване.

По молба на проф. Ив. Божков, изготвих справка-спомен относно участието на някои хора при преместването на Зоотехническият и Ветеринарният факултети от София в Стара Загора и създаването на ВИЗВМ-СЗ, по късно прерастнал в Тракийски университет. Същият беше отпечатан в "Летопис на висшето образование в Стара Загора, 1974-2004 г." и е на първо място в раздела "Спомени на първостроители и първи преподаватели и студенти, стр. 145-147".

Маринчо, отново с отличен успех приключи изпитите за втората година от следването си и започна третата. Милко завърши с отличие Природо-математическата гимназия. След това успешно кандидатствува и бе приет в три факултета в София. Записа се да следва: "Електроснабдяване" в Електротехническия факултет на МЕИ-София.

Милка продължи да гледа Драго, за да можем да подпомагаме внуците студенти. От януари премахнаха тавана на пенсиите и аз получавах над 300 лева, но не ни бяха достатъчни. Едва в краят на септември с мъка се разделихме с Драго, станал наш "четвърти внук". Родителите му се преместиха да живеят в Раднево. След това Милка пое да да се грижи като придружител за една възрастна жена/Донка/, живееща близо до нашият дом.

По случай 80-та ми годишнина на 18 и 19 септември /събота и неделя/ събрахме на два пъти най-близките ни роднини на почерпка. На самият 21 септември бях изненадващо посетен от председателя на съюза на птицевъдите от София, колегата Борис Стоименов и директора на ХЦП-СЗ, Митко Лалев. Връчиха ми подаръци, а вечерта ме поканиха и тържественно честваха заедно с птицевъдният колектив. Бях обявен за почетен член

на Съюза на птицевъдите в България и посочени заслугите ми за развитието на птицевъдството в страната. Посочени бяха и постиженията ми като птицевъд-селекционер със породите: Старозгорска червена, СЗ-80, СЗ-81 и ПН-0 /Алевен-Обнова/, както и богатият генопул от породи и линии кокошки и пуйки. Благодари им за всичко, но изказах съжаление че повечето ^{от тях} унищожено и го няма вече. Бях трогнат от голямото внимание и уважение.

На 29 октомври, заедно с други юбиляри бяхме чувствани в клона на СУБ-СЗ и ни беше връчена юбилейната значка, 60 години СУБ.

Въобще 2004 години и 80-годишният ми юбилей бяха достатъчен повод, за да бъде поставен краят и завършен "Автобиографичният ми очерк". Колкото и да преживея още, няма да мога да извърша нищо за отбележване, освен финансовата помощ за подпомагане внуците като студенти. Не бях убеден, изложено-ното в "Очерка" ще може да заинтересува достатъчно, както близките ми или някой, който случайно го прочете.

В него има доста важни и поучителни за мене събития от живота ми, придружени с моите субективни оценки, които читателите им не винаги ще възприемат. Затова ще цитирам една мисъл мото, ползвана от мене като младеж и чийто автор сега не си спомням: "Скрия своята мъка в душата и пред други сълзи ти не лей? Ако можеш, смей се над тълпата, за да не може, тя да ти се смей?". По късно възприех другата мисъл-верию, която поставих като мото на "Очерка". Читателя ще оцени, доколко изложеното съответствува на тази мисъл-верую. Дано до края на живота, колкото и малко да ми остава, не допусна отклонение от тази мисъл-верую.

април 2005 г

Ст. Загора

....., Стефан Ножчев,
/Стефан В. Ножчев/